

101

Máximas e Reflexións
de Plácido Castro

FUNDACIÓN

PLÁCIDO CASTRO

ÍNDICE

Presentación	7
Acción exterior	9
Arte	15
Celtismo	21
Ciencia	27
Cultura	33
Democracia	39
España	49
Galeguismo	57
Galicia	69
Galicia e España	77
Identidade	81
Irlanda	91

Autor da escolma: Xulio Ríos
Deseño gráfico: Pepe Carreiro
Depósito Legal:

Unha iniciativa da Fundación Plácido Castro
Máis información: www.igadi.org
Contacto: info@igadi.org

Lingua	101
Nacionalismo	107
Saudade	119
Universalismo	127
Xeral	139

Este breve percorrido polas reflexións de Plácido Castro (1902-1967) evidéncianos o seu forte compromiso con Galicia ao tempo que nos traza os vectores esenciais do seu pensamento e ideario.

Ao inventariar estas máximas pretendemos espertar a curiosidade do lector e animalo a afondar no coñecemento da vida e obra deste insigne galeguista.

Maio de 2013.

ACCIÓN EXTERIOR

1

Unha Galicia en liberdade
podería cumprir a súa
misión histórica de
aproximación a Portugal e
ao Brasil alén das súas
relacións sentimentais coas
terras célticas espalladas
pola beira do Atlántico.

2

A orientación cara as terras célticas do Norte ten que ser unha parte esencial, a máis importante, do que puideramos chamar a nosa política exterior intelectual.

3

O Atlántico é para nós un lazo que axunta e non un abismo que arreda.

4

Unha Galicia galeguista non só terá unha intensa vida propia, senón que se atopará ligada a un conxunto de pobos ibéricos, a unha comunidade de países galaico-lusitanos, a unha irmandade de terras célticas que proxectará en cada un o seu espírito propio e que recibirá de cada un o estímulo peculiar da súa cultura.

ARTE

5

A arte popular é un lazo de unión entre os pobos porque é o mais espontáneo e o máis humano que cada un produce; xorde en tódalas nacións de motivos case idénticos.

6

A arte non conduce á
felicidade sendo con
frecuencia o seu tema esa
mesma disparidade entre os
feitos e os soños.

7

¿Sería posible convencer ás
nosas clases ricas de que se
enxalzarían a si mesmas
estimulando a produción de
obxectos de arte popular
galega e adornando con
eles as súas vivendas en
lugar de mercar un
exemplar da última serie
fabricada por calquera casa
de París ou de Madrid? Así

demonstrarían mellor gusto
e maior galeguismo.

CELTISMO

8

A fina sensibilidade, o idealismo, o amor á arte e á natureza, a capacidade de dúbida e de soñar caracterizan aos celtas.

9

Entre tódalas culturas europeas é a céltica, coa grega, a máis digna de rexurdir, a que mellor pode servir de inspiración aos homes do noso tempo.

10

A principal xustificación da existencia do nacionalismo galego reside na persistencia do espírito celta na alma do pobo a través de tantos séculos de infortunio e de dominación estraña.

11

Nos poetas de inspiración
céltica adquire unha
especial intensidade e
amargura a aversión á
vellez e á decrepitude
buscando un triste consolo
na saudade da infancia.

CIENCIA

12

Crer na ciencia e seguir
soñando debe ser o noso
lema.

13

As relixións, prisioneiras
dos seus dogmas, non
puideron incorporar os
descubrimentos científicos
ás súas crenzas.

14

Seguimos crendo en moitas
cousas que o noso intelecto
non acepta como
verdadeiras no sentido
científico pero que non
abandonaremos nunca ante
os avances da ciencia
porque serán sempre unha
parte esencial da nosa
mentalidade.

CULTURA

15

Debemos crear un sistema cultural propio que leve en si o selo inconfundible da nosa individualidade.

16

Quizais non exista un
pasatempo –por non
chamarlle vicio– que se
atope ao mesmo tempo tan
cheo de feitizo e de
tormento como o intento de
traducir doadamente os
belos poemas, de longo
tempo amados...

17

O noso temperamento
sinálanos a ruta da
imaxinación e obríganos a
seguila se queremos que o
noso teatro reflecta a alma
de Galicia e sexa algo máis
que unha copia da
mediocridade allea.

DEMOCRACIA

18

Cal das dúas tendencias é a verdadeiramente democrática? A que ve a sociedade como unha escaleira cuns chanzos sinalados con cantidades de dólares, ou a que considera a todas as súas clases igualmente dignas e se preocupa da igualdade política e xurídica de todos os seus membros?

19

Se a aspiración do galeguismo de que Galicia sexa unha democracia libre de privilexios, na cal impere a xustiza social e económica e a liberdade cidadá, aspiración tan galega, tan razoable, tan pouco estridente, resulta ser na contenda política española algo terriblemente

revolucionario e esquerdista, a culpa non será en derradeiro termo dos galeguistas, senón do atraso mental en que viviu España ata hai pouco tempo.

20

Se os galegos teñen
dignidade veranse
obrigados a buscar por
outros medios o
recoñecemento dos dereitos
que se lle negan cando
legalmente os afirman.

21

Por graves que sexan as
crises que atravesese, un país
cun alto concepto da
xustiza posúe unha base
indestrutible de grandeza
que non poderán destruír
ningunhas adversidades
pasaxeiras.

22

O réxime democrático demostrou posuír maior solidez nas pequenas ca nas grandes nacións, quizais porque as ditaduras atopan un campo máis propicio nos países poderosos, con ambicións imperialistas e militaristas.

23

Terían que ser moitos os defectos da democracia para facela moralmente inferior a un réxime ditatorial.

ESPAÑA

24

Os defensores da unidade española non actúan impulsados por un sentimento de unión ou de solidariedade senón que os anima un afán de hexemonía, unha ansia de grandeza e de autoridade.

25

Unha España constituída por nacións autónomas tería, sen ningunha dúbida, na vida internacional, un porvir moito máis brillante ca un Estado unitario.

26

Para Galicia ten pouca importancia que España sexa unha monarquía ou unha república porque en ambos os dous réximes se postergan os seus intereses e se lle trata como unha colonia.

27

A consecuencia máis grave do réxime político de España non foi a miseria material que produciu senón a degradación moral inseparable do falseamento da democracia e dos ideais, que deixaron o país incapacitado para a vida política.

28

A única esperanza de fraternidade ibérica, a única posibilidade de crear un verdadeiro patriotismo e un xenuíno espírito español integrados polas culturas de cada pobo, reside na liberación destes pobos e a intensificación das súas características peculiares.

GALEGUISMO

29

O dilema actual de Galicia
é o seguinte: ou
galeguismo ou morte; ou
crear unha vida propia ou
seguir sendo imitadores.

30

Ser “galeguista” é algo moi
distinto de ser
“autonomista”.

31

Para un galeguista só pode
haber unha política galega,
a de colocarse fronte a un
Estado que descoñece os
nosos problemas e posterga
os nosos intereses.

32

O galeguismo nunca tivo xamais o menor contacto co caciquismo; e aínda nas súas manifestacións literarias e artísticas foi sempre inimigo inescusable dos caciques. O noso espírito é diametralmente oposto á mentalidade caciquil.

33

Todo galeguista debe subordinar a súa ideoloxía persoal para colaborar na loita pola liberación de Galicia. Cando ese día chegue, poderá escoller por vontade propia a orientación política que máis lle conveña.

34

Se aos galeguistas nos
móvese un mero interese
partidista alegrariámonos
da decadencia e dos erros
doutros partidos galegos.
Pero os que pertencemos a
un partido que só existe
para lograr a liberación de
Galicia temos que lamentar
os erros dos nosos
adversarios cando supoñen

o afrouxamento da unidade
galega.

35

O nacionalismo ten que decidir se para a Galicia do porvir vale máis a feble esperanza dunha próxima e limitada autonomía ou a absoluta integridade e supervivencia do auténtico contido separatista do galeguismo.

36

O espírito galego foi sempre tan fondamente liberal que incluso por tradicionalismo ten que ser liberal o galeguismo.

37

A cidade moderna, a urbe industrial, non pode substituír ao tradicional como fundamento do galeguismo.

GALICIA

38

Quen non antepoñan a súa
lealdade a Galicia a todo
outro ideal, non poderán
servir fielmente a Galicia.

39

Ningunha colonia deixou
de selo ata que
espiritualmente se redimiu.

E Galicia, que hoxe por
hoxe é unha colonia, aínda
non se redimiu a si mesma.

40

Dáse o caso de que os ver-
dadeiros inimigos de Gali-
cia están entre nós, ou
usurpan fóra de Galicia a
representación do noso
pobo. Son os que subordi-
nan os intereses de Galicia
ás súas comenencias perso-
ais ou partidistas, os homes
sen ideal cívico nin demo-
crático.

41

Será a morte de Galicia seguir sendo un país sen emoción propia, un país de imitadores, de europeos de segunda man, unha terra habitada por persoas con esa mentalidade colonial, verdadeiramente aterradora, que revelan os que din con satisfacción que en Galicia “non hai ambiente autonomista”.

42

Si se nos considera como colonia, temos que actuar como colonia, como todas aquelas colonias rebeldes que ao fin conseguiron a súa liberdade.

GALICIA E ESPAÑA

43

Sen ser galega non pasará Galicia de ser un anaco de territorio do Estado español, sen alma propia, flamenquizada pouco a pouco e que posuirá como aspiración máxima a de caciquear con máis ou menos eficacia nos Ministerios madrileños. Velaí o universalismo dos nosos adversarios.

44

Galicia, sendo galega, é mais universal e ten mais personalidade que se perde a súa identidade nun Estado español uniforme.

45

O erro dos que se identifican co espírito da meseta, por natureza ou por adaptación, consiste en supor que os nacionalismos ibéricos son iguais.

IDENTIDADE

46

Todo fanatismo repugna ao
temperamento galego,
caracterizado pola
comprensión, a
transixencia, a dúbida.

47

Convennos máis,
seguramente, un pouco de
barbarie rebelde ca un
exceso de submisión.

48

Semella como se na nosa
Terra a convivencia case
familiar nos restase a
facultade de perspectiva
diante dos nosos grandes
homes.

49

O galego posúe certa aptitude camaleónica, o cal pode incluso, en certas circunstancias, ter o seu mérito.

50

Un pobo é tanto máis eficiente e admirado canto menos se deixa influenciar polo resto do mundo.

51

O noso non será tan só o
que nos chegue máis
dentro senón aquilo que en
maior grao fará gozar a
quen nos visita.

52

Cómpre sermos críticos
con esa tendencia que nos
leva a aceptar e asimilar o
alleo, en moitos casos ben
inferior, en detrimento do
noso.

IRLANDA

53

Moito proveito podemos sacar os galegos da vida e a historia de Irlanda. Se queremos recobrar algunha parte da tradición perdida é na súa terra onde teremos que buscala.

54

Un galego séntese aquí máis perto da súa Terra ca en moitas rexións que só distan de Galicia uns centos de quilómetros.

55

Eu, persoalmente, prefiro o entusiasmo apaixonado dos rebeldes irlandeses á indiferenza murmuradora dos galegos desgaleguizados.

56

Saio de Irlanda convencido
de que a súa independencia
lonxe de significar unha
desintegración ou a
destrución dunha unidade,
foi un acto de verdadeira
creación.

57

Irlanda, inspirándose no
seu, logrou crear unha
literatura teatral que é tal
vez o mellor e o máis
perdurable do noso tempo.

58

Irlanda venceu na súa loita
 contra Inglaterra non tanto
 pola violencia –que por
 desgraza tivo que
 empregar– como porque o
 pobo expresou claramente
 o seu desexo de
 independencia, ano tras
 ano. Non debemos
 esquecer canto contribuíu o
 amor á antiga cultura

nacional a estimular e
 acender o patriotismo
 irlandés e a darlle unha
 base firme ao sentimento
 de nacionalidade.

LINGUA

59

Quen valore os idiomas
segundo a súa difusión ou a
súa utilidade práctica pensa
cun criterio de emigrante.

60

O feito de ser unha creación do noso pobo é unha razón que abonda para que o galego sexa para nós a lingua máis importante do mundo. Se o cultivamos chegaremos a comprendernos e a expresar as nosas ideas, moito máis importantes para nós que as dun filósofo alemán ou un novelista ruso.

61

Á lingua galega ningunha lle gaña en calidades e posibilidades poéticas.

NACIONALISMO

62

O nacionalismo é unha
tendencia de grande
oportunidade no noso
tempo que se caracteriza
polo axuste das fronteiras,
para facer máis doada a
colaboración e a
solidariedade internacional.

63

O sentimento nacionalista ten tal forza que é capaz de rexurdir despois de séculos de inacción e nas circunstancias que parecen menos propicias.

64

Quizais non sexa a verba “nacionalismo” a máis axeitada para definir o noso movemento, completamente alleo ao chauvinismo.

65

Os que cremos que o nacionalismo galego é “renacente” e non “nacente” temos que pensar que debe seguir buscando a súa inspiración no antigo, no tradicional, no que diferencia ao noso país dos demais.

66

Grazas ao nacionalismo, Galicia chegou a ter unha personalidade fóra de España á que non podería aspirar se se contentase con ser un pobo asimilado por un Estado español uniforme.

67

Os nacionalismos poden seguir dous cursos, segundo o criterio dos gobernos centralistas contra os que se alzan. A autonomía concedida a tempo pode deter o proceso de disgregación e evitar a separación completa. A tardanza nas concesións ou a falta de xenerosidade

fortalecen o nacionalismo e aseguran o seu triunfo completo.

68

O nacionalismo só pode afirmar a vontade dun pobo de ser libre e a súa liberdade para organizarse como queira sen ter en conta para nada leis ou disposicións que emanen dunha soberanía allea ao seu territorio, porque non pode recoñecer mais soberanía que a do pobo de Galicia.

69

O nacionalismo galego é a negación mesma do espírito conquistador posto que representa a renuncia á gran patria forte. O seu obxecto é acender o patriotismo para que sexa unha forza creadora de cultura e cidadanía dentro do noso territorio. O nacionalismo non é

SAUDADE

sinónimo de separación; é
outra forma de unión.

70

A saudade implica a
imposibilidade do
estancamento, a constante
aspiración cara un ideal. O
pobo que a sinta desexará
sempre algo que non ten,
non estará nunca satisfeito.

71

A saudade é un sentimento que inunda a nosa arte e o amor á terra non é senón unha das súas múltiples manifestacións aínda que non a máis importante delas.

72

Desterrar a saudade, a inspiración fundamental da arte céltica, paréceme algo así como unha forma de suicidio.

73

Paréceme equivocado culpar á saudade dos males de Galicia. Tal vez nos faga falta máis saudade aínda, sobre todo a saudade dunha nova Galicia, que sexa como en Irlanda o distante ideal que ó fin nos leve a unha leda realidade.

74

A saudade é como a arte, un desexo de algo, non sabemos moi ben de que, e é precisamente a vaguidade do anhelo o que a distingue do simple desexo de volver á patria e a eleva á categoría dun sentimento artístico.

75

Sería aventurado afirmar
que a saudade é un
sentimento enteiramente
triste. Posúe un carácter
demasiado artístico para
selo.

UNIVERSALISMO

76

Unha constante aspiración
do galeguismo, aínda que
pareza estraño aos que nos
chaman separatistas, é a da
universalización de
Galicia.

77

O nacionalismo, lonxe de constituír un motivo de apartamento e de división, vén a ser un axente de aproximación e de pacificación moito máis eficaz que as ideas internacionalistas, ocas e inútiles porque ninguén as sente con convicción.

78

É certo que está agromando un novo cosmopolitismo, mais, aínda que semelle paradoxal, é un cosmopolitismo nacionalista.

79

Propugnando o ideal de “Galicia, comunidade cooperativa” ao mesmo tempo que nos identificamos completamente coas realidades da nosa Terra, estamos en harmonía ideolóxica coas grandes correntes de opinión das nacións máis importantes do mundo.

80

Non se pode no mundo de hoxe restaurar un folclorismo simulado que sería un tanto falso. Pero si conservar o que existe e dignificalo levándoo ó terreo da arte. Recibir o que o mundo exterior nos ofrece, pero brindarlle tamén o noso. Contribuír a que non se vaia crear un

mundo monótono habitado
por seres uniformes nos
seus gustos e
manifestacións.

81

O patriotismo das pequenas
nacións é sempre pacifista
porque xorde dun puro
amor á terra.

82

Os posuidores en Galicia
dun espírito xenuinamente
internacional, universalista,
libre de supersticións
patrióticas, son
precisamente os
nacionalistas galegos.

83

Un galeguismo sensato non
impedirá que esteamos
sempre en contacto coa
cultura europea, un
contacto máis íntimo que o
que manteríamos por
medio das traducións das
ideas europeas que nos
presentan os pensadores
madrileños.

XERAL

84

A inmortalidade gáñase
mellor cunha ducia de
poemas nunha antoloxía
que con todos os efémeros
trunfos dos potentados e
todo o brillo da fortuna dos
aventureiros das finanzas.

85

A persoa ou o pobo que se comprendan a si mesmos deben ter moi pouco que comprender.

86

Democrática e humanamente, a vida e o benestar dos seres humanos mais próximos a nós están por riba de todo partidismo político ou relixioso e de calquera sistema de goberno.

87

A diplomacia é unha cousa tan delicada que non resiste a presenza da verdade.

88

Se o fundamental nun partido é a súa ideoloxía, expresada nun programa, o esencial para fixar a súa posición política será esta ideoloxía e non os pactos que poida concertar con outros partidos.

89

Ao cabo de moitos séculos
do que se deu en chamar
“civilización” e “progreso”
–unha maneira de asubiar
na escuridade para facer
ver que non temos medo-
non chegamos a lograr a
sombra dun acordo en
ningún terreo acerca do que
é a verdade, de cales son as
 cousas reais e

fundamentais, se é que
existen.

90

O humorismo é quizais
tanto mais delicioso canto
mais lonxe teña estado do
ánimo do seu autor o
provocar un sorriso.

91

Cómpre establecer unha
distinción entre os actos
dos gobernos e as actitudes
dos pobos.

92

É posible que en política unha persoa nunca deba referirse ao imposible, porque as sorpresas son sempre unha cousa que debe esperarse.

93

A necesidade de meditar ben o que se vai facer impón un incómodo período de incerteza e é certamente un inconveniente pero a vantaxe de saber que non se tomou unha decisión precipitada constitúe unha ampla compensación.

94

Nunca puiden comprender
como se espallou polo
mundo a idea dun inglés
reservado, solitario, frío.

95

O prestixio da autoridade
non depende da defensa de
actos arbitrarios senón do
imperio absoluto da razón.

96

Convén aos nosos gobernantes –como cidadán ideal- o “home-can”, o que lambe a man do amo que o castiga con tal de que algunha vez lle dea un anaco de pan.

97

¿Non é preferible o descontento do idealista á vaidade do que está satisfeito?

98

É difícil decidir se unha idea política é avanzada ou reaccionaria porque as transformacións do espírito humano fan parecer retardador o que anteriormente se nos antollaba progresivo.

99

A poesía é a arte mais fermosa. A tolerancia, a cualidade mais digna da alma humana.

100

A dúbida paréceme a mais
fina expresión do
liberalismo.

101

O unitarismo ten unha gran
afinidade, en canto aos
sentimentos que o inspiran,
co imperialismo.

SEMBLANZA BIOGRÁFICA

Educado na Gran Bretaña, Plácido Castro (1902-1967) percorre unha viaxe vital desde o seu Corcubión de nacemento ata o Cambados da súa etapa derradeira. Este librepensador, dandi transterrado, dotado de múltiples cualidades dispersas (publicista, músico, escritor, erudito, político, tradutor, xornalista, astrónomo, profesor de inglés...) tivo unha determinante actividade na vida política e cultural do seu tempo.

Alentou as Irmandades da Fala, nas que prendeu a Galicia do seu soño; militou no Partido Galeguista de Bóveda e Castelao, sendo Secretario de Relacións Internacionais, ao que representaría no IX Congreso de Nacionalidades Europeas, no que Galicia, co seu discurso, obtén o aval de nación europea.

Plácido Castro é un dos Galegos na Historia, nesa Historia que se nos nega e na que homes e mulleres coma el aínda permanecen silenciados. A lingua galega, prohibida

despois de 1939, escoitábase en Galicia ao sintonizar a emisora británica BBC; era a voz e a palabra de Plácido Castro que relatava a nosa cultura propia, no primeiro programa estable en idioma galego no mundo da radiodifusión.

(Da biografía de Plácido Castro, Xulio Ríos, Ir Indo edicións, 1997).

CRONOLOXÍA

1902. Nace en Corcubión un 25 de xaneiro.

1908. Inicia en Scarborough College (Reino Unido) os seus estudos.

1919. Matricúlase na Universidade de Glasgow para cursar estudos de Filoloxía Inglesa.

1923. Solicita a homologación dos seus estudos adquirindo o título de profesor de idiomas.

1927. Comeza a colaborar cos diarios "El Pueblo Gallego", de

Vigo, e "Informaciones", de Madrid.

1928. Publica "La saudade y el arte en los pueblos célticos". Traduce ao inglés "Almas Brujas", de Manuel Linares Rivas.

1931. Pronuncia a conferencia "O nacionalismo, un credo moderno". Participa na Asemblea de constitución do Partido Galeguista. É elixido membro do Consello Permanente e directivo provisional.

1932. Na IIª Asemblea do Partido Galeguista é reelixido mem-

bro do seu Consello directivo. Forma parte da comitiva que participa no mitin de Carral.

1933. Representa ao Partido Galeguista no IX Congreso de Nacionalidades Europeas celebrado en Berna os días 16, 17 e 18 de setembro.

1934. Na III Asemblea do Partido Galeguista obtén, en votación secreta, 1.654 votos. É o máis votado para a Secretaría Executiva asumindo a responsabilidade de relacións internacionais. É elixido Conselleiro primeiro do Grupo do

Partido Galeguista de A Coruña. Participa na reunión de Galeuzca celebrada en Compostela.

1935. Publica na Editorial NÓS: "Teatro irlandés. Dous folk-dramas de W.B. Yeats", traducidos directamente do inglés, en colaboración cos irmáns Villar Ponte. Na IV Asemblea do Partido Galeguista é reelixido secretario de relacións internacionais e membro do Comité Executivo. É elixido presidente da nova directiva da Irmandade da Fala da Coruña. Preside a tribuna da homenaxe

rendida a Curros Enríquez na Coruña. Representa ao Partido Galeguista no Consello Galego de GALEUZCA.

1936. É designado representante da Asociación de Escritores de Galicia en A Coruña. Participa activamente na campaña a prol do Estatuto. Consumada a rebelión fascista, refúxiase en Muxía na casa duns familiares.

1940. É condenado a quince anos de inhabilitación absoluta, oito anos e un día de desterro a mais de cen quilómetros de

Muxía e ao abono dunha multa de 25.000 pesetas. Traslada a súa residencia a Coruxo-Vigo.

1944. Casa en Cambados con dona Jesusa Sineiro Vidal.

1945. Fixa a residencia en Vigo.

1946. A Federación de Sociedades Galegas da Arxentina premia as súas traducións de poesía inglesa ao galego.

1948. Recibe en Galicia a Mr. George Hills, da emisora BBC. Exíliase en Portugal.

1949. Publícase "Poesía in-

glesa y francesa vertida al gallego" (Buenos Aires, en colaboración con Lois Tobío e F.M. Delgado Gurriarán). De novo en Londres, comezan as súas colaboracións na BBC. Colabora co Journal de Noticias de Porto.

1950. Publica "Un tema de Galicia: la saudade y la poesía" (Boletín do Instituto Español de Londres). Colabora co diario "La Nación" de Buenos Aires.

1955. Anima a celebración da Iª Festa do viño albariño, en Cambados.

1956. Regresa a Galicia definitivamente. Incorpórase como profesor de inglés no Instituto Laboral de Vilagarcía.

1957. Colabora ocasionalmente co Diario de Pontevedra e El Pueblo Gallego.

1960. Principia as súas colaboracións con Faro de Vigo.

1961. É un dos principais impulsores da Romaría viquinga de Catoira.

1964. Participa en Baden (Viena) na V Conferencia de Ministros europeos de educación de-

dicada ao estudo "Da civilización do país da lingua que se ensina".

1965. Publica na revista Grial (núm. 8) a tradución de "Os Rubáiyat" de Omar Khayyám, poeta persa do século XI, a partir da versión inglesa de Edward Fitzgerald.

1967. Falece en Cambados o 17 de xullo. Publícase en Grial, a título póstumo, un traballo seu dedicado á figura do poeta e premio Nobel irlandés, W. B. Yeats.

1974. Publícase en Grial, "Laios gaélicos", obra inédita de Plácido Castro.

A Fundación PLACIDO CASTRO ten por obxecto a reivindicación da figura, a obra e o pensamento de Plácido Ramón Castro del Río, atendendo á conservación e divulgación do seu fondo compromiso con Galicia e cunha visión universalista do mundo.

A Fundación adica especial atención á difusión da súa obra artística e literaria, especialmente no campo da tradución, do pensamento e xornalística.

Entre os fins fundacionais cómpre salientar:

–A promoción e realización de debates e reflexións sobre temas internacionais, procurando a apertura dos horizontes exteriores de Galicia e a súa universalización.

–Favorecer as traducións ó galego de textos e obras, en especial de lingua inglesa.

–Apoiar as políticas de formación de xornalistas especializados en

información internacional.

–Fomentar os intercambios de Galicia co mundo británico e irlandés.

–Afondar nas posibilidades de apoio ó desenvolvemento do teatro e das artes plásticas en Galicia.

–Apoio á radiodifusión en lingua galega.

–Promover a edición de publicacións específicas arredor das actividades e preocupacións de Plácido

Castro, así como a realización de iniciativas que contribúan a un maior coñecemento por parte da sociedade galega da súa obra e pensamento.

O Padroado da Fundación Plácido Castro está integrado polos Concellos de Cambados, Corcubión e Vilagarcía de Arousa, a Asociación de Tradutores Galegos e o Instituto Galego de Análise e Documentación Internacional. Preside a Fundación, Susi Castro Sineiro.

A Fundación Plácido Castro organiza e convoca un Premio de Tradución dotado con 3.000 euros e cada 25 de xaneiro promove unha Conferencia Anual na súa memoria.

Fundación PLÁCIDO CASTRO
Sede Oficial e Arquivo Permanente
Pazo de Torrado, Rúa Príncipe, 10
36630 Cambados (Pontevedra)
Tel 986 543 987

Secretaría
Avda Joselín 7, P3 4º B
36300 Baiona (Pontevedra)
Tel/Fax: 986.357238
E-mail: info@igadi.org
<http://www.igadi.org>